

Какво биха правили българитѣ, ако не носѣха скрито въ сърдцето си това скъпоценно име . . . Единствената имъ надежда, най-голѣмото имъ упование. Той щѣше да възвърне на родината загубенитѣ земи, той щѣше да разгони покваренитѣ и невежествени властници, той щѣше да издигне Христовата вѣра къмъ първата ѝ свята простота, къмъ истинския ѝ чистъ блѣсъкъ . . . Щѣше да успокои тази разсипана, пропадаща държава, щѣше да ѝ възвърне старата мощъ, миналото величие. За да не може всѣки самозванецъ да я заплашва, всѣки случаенъ властель да я разкъсва . . .

Очитѣ на цѣль народъ се отправяха съ нестихващъ копнежъ къмъ северъ, къмъ далечната бѣла земя, където чакаше своя часъ синътъ на Асѣна стария . . .

— Дълъгъ и опасенъ трудъ . . . — пошѣпна дѣдецътъ и поклати глава — колцина отъ васъ ще останатъ живи? Колцина ще издържатъ изпитанията и гоненията?

Извѣднѣжъ той сякашъ се сѣти нѣщо, отправи благъ и изпитателенъ взоръ къмъ Добромира.

— Спазвашъ ли добре въздържанията, които ти сж наложени, сине мой? Надѣвамъ се, че си ги изпълнилъ и, че душата ти ще се сподоби съ животъ . . .

Лицето на божека стана строго, почти сурово.

— Пазя ги всичкитѣ, отче.

— Странишъ ли отъ лъжа, отъ клетва, отъ измама и лицемѣрие?

— Страна, отче.

— Пазишъ ли въздържание отъ месо, отъ вино, отъ танци, отъ леностъ и всѣка сласть?

— Пазя, отче.

— Пазишъ ли обета на непорочность, цѣломъдрие, истинность и мълчаливость?

— Пазя, отче.

— Казвашъ ли по четири пѣти на деня и по четири пѣти на нощъта, както преди всѣко ядене, така и преди всѣко пиене молитвата „Отче нашъ“?

— Казвамъ я, отче.

— Остави ли всички свои имоти и земни блага на